

Trapní Evropané a válka na Blízkém východě

Jiří Hojer se podivuje krátkozrakým fandům znepřátelených stran

V souvislosti s izraelskými válečnými operacemi v Libanonu, jejichž faktický konec je v nedohlednu, je názor české i evropské veřejnosti výrazně rozpolcený. Jedni vyčítají Izraeli, že dva jeho vojáci zajatí Hizballáhem mu posloužili jako podlá záminka pro rozpoutání útoků postihujících hlavně nevinné Libanonce. Druzí zase popisují Izrael jako jakousi „naší první linii“ v boji s islámským fundamentalismem a vedení války proti Libanonu kvůli ostřelování a útokům z jeho území schvalují. Oba extrémní postoje mi připadají směšné a lživé.

Nesprávnost těchto postojů by vyšla najevo nejlépe skutečným zájmem o poznání důvodů a historie konfliktů mezi arabskými státy a Izraelem. Tento článek však má pojednávat spíše o potížích nám geograficky bližších a není psán proto, aby zopakoval tato jinde dostupná fakta. Zmiňme jen, že při troše snahy o poznání a objektivitu dojde pozorovatel v každém případě k poznání, že jde zkrátka o klasický boj o přežití států a národů, boj o území, který je z historických příčin tak zamotaný, že nemá smysl hledat stranu spravedlivou a nespravedlivou.

Přesto slyšíme i od mnohých evropských politiků zásadní prohlášení, z nichž vyplývá, koho bychom měli považovat za představitele strany Dobra a koho za zástupce Zla. Jednoznační zastánci Arabů si asi myslí, že by měly ty konsolidovanější státy a národy světa mít pochopení pro své sousedy, kteří nemají situaci tak zcela pod kontrolou a občas z jejich území přilétne nějaká ta bomba či přijede skupinka s cílem prosadit své zájmy zajištěním několika vojáků. V podstatě by takoví lidé měli přiznat, že aby jim mělo být vyhověno, musel by Izrael přestat existovat a v něm žijící Židé by se museli smířit se svým zahnáním do moře. Jednoznační zastánci Izraele si asi zase představují, že pod dojmem mediálních masáží by se ti blázniví Arabové prostě už měli smířit s okupací části svého území a jakákoliv aktivita jejich protivníků k utužení vlastního „životního prostoru“ je vždy správná a je nutno ji podporovat. Ani jedno ani druhé definitivní řešení není naším bojem a pokud se nám někdo snaží vnutit myš-

lenku, že ano, nechápu to a působí to na mě podezřele. Naším národním zájmem v těchto záležitostech může být pouze co nejrychlejší oboustranné ukončení násilností, protože máme špatný pocit z toho, že jinde na světě se lidé vzájemně organizovaně zabíjejí a působí si utrpení.

Je vhodné zmínit také existenci jasně proislámského křídla v Evropě, rekrutujícího se zpravidla z politiků jižních evropských států (hlavně Francie a Španělsko). Jako typického představitele jmenujme například Javiera Solanu. Ve všech případech dosavadních konfliktů propagoval a uskutečňoval proislámské operace a názory. Ať už v rámci NATO a onoho humanistického bombardování Srbska, nebo teď z pozice ne zcela oficiálního ministra zahraničí EU. Kdo si uvědomí existenci a sílu této proislámské lobby, nebude se divit tomu, že západoevropské úřady reagují na bandy přistěhovalců zapalujících automobily a napadajících domorodce až když počet incidentů v jednom městě dosáhne zhruba trojciferné úrovně. Jinak je vše v pořádku a prosazují jen další podpory na „socializaci“ skupin společnosti postižených přetrvávajícím rasismem části té nechutně konzervativní evropské společnosti... Je důležité si uvědomit, že proislámská lobby v evropské politice každopádně existuje a otázkou pouze zůstává, zda je silnější než evidentně také existující lobby prožidovská, o níž nemá smyslu pochybovat. V některých zemích se každopádně zdá být silnější, dynamická a perspektivní řečeno marketingovým slangem, a to už kvůli rostoucímu podílu muslimů na celkové populaci. Pro nás je každopádně důležité, že takový vývoj není nijak na prospěch národním zájmům těchto zemí, ve skutečnosti se to zdá být přesně naopak.

Evropské postoje podporující jednu či druhou stranu jsou směšné hlavně z jiného důvodu, než že by byly zjevně neobjektivní. Na Blízkém východě všechny strany konfliktu bojují o svá území, vojáci i civilisté nasazují své životy, aby zajistili budoucnost své kultury a svého rodu na určitém území. Pokud někdo podporuje výhradně jednu stranu konfliktu, dává tím najevo, že takový postup schvaluje. Na tom není nic směšného, i autor tohoto textu by v mnoha případech schvaloval velmi razantní operace včetně válečných, které by byly vedeny za účelem obrany zájmů našeho státu či národa, nebo na obranu vlastního území. Je to logické, kdyby například mou rodinu sousedi nějak trvale ohrožovali na životě, loupili na našem pozemku, snažili se posouvat hranice apod. a nikde bych nemohl očekávat zastání, také bych považoval za nutné postavit se jim na ozbrojený odpor (tím nemám naštěstí na mysli jakékoliv skutečné sousedy, s nimiž podobně špatné vztahy nemáme, spíše to jsou vztahy nadstandardní a díky za ně!).

V takové realitě však nežijeme. Vezměme si jako neznámější příklad známou kauzu Maticní ulice v Ústí nad Labem. Okolní svět nepovolil místním ani postavit funkční plot, který by zmenšil kontakt s tzv. „nepřízřivými sousedy“. Kvůli

„Je důležité si uvědomit, že proislámská lobby v evropské politice každopádně existuje a otázkou pouze zůstává, zda je silnější než evidentně také existující lobby prožidovská, o níž nemá smyslu pochybovat.“

PŘÍSPĚJTE NA NOVOU KNIHU!

Národní myšlenka vydala zatím pět knih a na každou z nich se sešel dostatek finančních prostředků od dobrovolných dárců. Nyní vybíráme na knihu číslo 6 – OSOBNOSTI ČESKÉ PRAVICE, jejímž cílem je připomenout velké české pravicové myslitele. Každá částka je vítána. Pokud přispějete částkou vyšší než 1 000 Kč, vaše jméno bude v případě zájmu uvedeno přímo v knize mezi dárci. Připomínáme, že knihy jsou povinně posílány do velkých knihoven a tak uchovávány pro příští generace.

Příspěvky zasílejte na náš bankovní účet 51-0944120237/0100, variabilní symbol 6000 (na vyžádání zašleme složenku). V případě zájmu o uvedení vašeho jména v knize nám nezapomeňte napsat na redakční adresu (tiráž na str. 2)!

jednomu takovému trapnému plotu byla celá naše země delší dobu prezentována jako stát zlých rasistů. Jak vše může skončit, když se váš národ ocitne na takové černé listině světových humanistů a krasoduchů v té době zjistili na vlastní kůži Srbové, kteří se také pokusili bránit své území před separatisty z řad kosovských Albánců. Na vlastní kůži to tedy zjistili mnozí z nich doslova, když jim humanitární bomby vybuchovaly ve městech a v tak strategických vojenských objektech, jako byly nemocnice, vodárny, elektrárny... (Použita terminologie tehdejšího vedení NATO, včetně prezidentů Havla a Clintona a dnešního šéfa zahraniční politiky EU Solany). Zdi v Matični ani kosovských Srbů se necítil potřebu zastávat vesměs žádný z těch dnešních nejhrošších zastánců arabských či izraelských násilných akcí, pokud vynechám ty, kdož si i za tyto postoje odnesli označení extrémista. Obecně zkrátka v západní civilizaci byl a je pokládán za nebezpečného ten, kdo se snaží uchránit ji nebo sebe samého před pohlčením cizí kulturou.

V době, kdy zatím hlavně v zemích západní Evropy arabští přistěhovalci zakládají různé islámské fundamentalistické buňky, kdy pro vydání občanství jim většinou stačí méně snahy než je potřeba na okupaci kostelů nebo účast na humanistické demonstraci za legalizaci jejich pobytu v dané zemi (a nárok na veškeré sociální jistoty, které zajistily předchozí generace Evropanů pro sebe a své potomstvo), v době kdy se nejčastějším jménem novorozenců v mnoha hlavních městech západní Evropy stává jméno Mohamed, rozvíjejí evropské vlády i kulturní instituce systém revoluce politické korektnosti, která potírá zbytky kulturní a národní identity původní evropské civilizace. V té samé době jsme svědky tak-

zvaného boje s terorem, kdy se občas podaří a občas nepodaří odhalit teroristické aktivity islámských aktivistů směřující k zabíjení a šíření strachu v evropské civilizaci. Kdo však poukáže na skutečnost, že is-

lámští fanatici většinou pocházejí z těch samých evropských zemí, které proti teroru bojují a že se tedy jedná vlastně o občanskou válku s nepřizpůsobivými přistěhovalci, jejichž příliv je potřeba zastavit, byl by nadále považován za politicky nekorektního a tedy nebezpečného a tedy nepřítele. Levicové pokrokářské myšlenky (směřující v tomto ohledu prostě k likvidaci původních evropských národů a jejich kultur) mají zkrátka tuhý kořínek. Evropa prohrává boj o svou budoucnost vinou nízké porodnosti u původních Evropanů a vinou vysokého přistěhovalectví podobně jako v předchozích desetiletích Srbové v Kosovu. Přesvědčení o tom, že je to správný postup, nadále převládá a jeho odpůrci jsou vykazováni na okraj společnosti, případně rovnou trestáni. Mnozí ideologové multikulturalismu by snad byli ochotni podpořit humanitární bombardování celé Evropy, pokud by zde převládl názor, že je potřeba zachránit původní národy.

Každopádně je možné prohlásit, že pokud se nějaký Evropan v této době staví jednoznačně za kteroukoliv z válčících stran na Blízkém východě, aniž by bojoval za záchranu svého vlastního národa ve svém domově, je lhář, pokrytec nebo zaprodanec.

Jiří Hojer je
předseda o. s.
Národní myšlenka

V edici *Knihovna Národní myšlenky* vyšel už 5. svazek!

Tomasz Gabiś: *Ernst Jünger publicista*

Ernst Jünger byl především romanopisec a esejistou, jedním z největších stylistů v německé literatuře XX. století. Ale v jeho životě bylo období, kdy se s velkou vášní vrhl do víru politiky, ačkoli nikdy nebyl formálně členem žádné politické strany, organizace či hnutí. V letech 1925-1932 náleží k nejradikálnějšímu křídlu pravicové opozice, k „trockistům“ pravice, renegátům tradičního měšťanského nacionalismu, ale dokonce i v rámci těchto pravicových sektů vždy náleží k menšině, zůstává samotářem, outsiderem. Je „radikálním radikálem“, nekompromisním politickým puritanem, lancknechtem ducha, asketickým bojovníkem idejí odmítajícím jakýkoli svazek s existujícím systémem parlamentní demokracie. Právě toto období života se zvláštním zřetelem k Jüngerově publicistice, sleduje autor ve své vzrušující knize.

Dříve vyšlo:

- M. Skřípský: *Role Národní myšlenky 1923–1939*. Příběh radikálních národních demokratů z období 1. republiky.
- M. Špinka (ed.): *Osobnosti pravice*. Medailonky jedenácti významných osobností pravicového myšlení.
- M. Špinka (ed.): *Osobnosti pravice podruhé*. Pokračování úspěšného prvního dílu.
- Vlastimil Podracký: *Svoboda a řád v angažovaném konzervatismu*. Známý autor přibližuje své názory na řešení problémů upadajícího Západu.

Cena knih v edici: 29 Kč za kus.

Mimo edici:

- V. Podracký: *Hrdinům se neděkuje*. Příběh Vladimíra Hučína. Snížená cena 320 Kč. Zasíláme dobírkou.
- V. Podracký: *Návrat k domovu*. Teze angažovaného konzervatismu. Snížená cena 79 Kč.
- *8 let Národní myšlenky*. CD se staršími čísly časopisu z let 1994–2001 ve formátu pdf. Cena 99 Kč.
- *Přednášky Národní myšlenky*. MC z prvního Dne s Národní myšlenkou. Přednášejí Špinka, Podracký, Hojer a Maloušek. Cena 59 Kč

- Starší čísla *Národní myšlenky* od čísla 25 jsou k dispozici po 25 korunách, od čísla 33 za 30 korun.

Objednávejte na adresách redakce! Poštovné 17 Kč.